

Jiří Ventluka

Jiný 2

aneb

jak to bylo dál

Jiný 2 aneb jak to bylo dál
Jiří Ventluka
1. vydání. 2025
knihyjv@jiven.cz

ISBN 978-80-11-07933-8 (pdf)
ISBN 978-80-11-07934-5 (ePub)
ISBN 978-80-11-07935-2 (Mobipocket)

Don't dream it, be it!

závěr písně „Rose Tint My World“ z muzikálu „The Rocky Horror Picture Show“

Rekapitulace, aneb co se stalo v první části

Když se Petr po šesti letech krásného manželství s dvojicí skvělých dcer přizná manželce Martě, že si vždycky přál být ženou, uvrhne to manželku do zmatků. Neví, zda se rozejít, a snaží se pochopit, co a proč se vlastně přihodilo. Shodou okolností se seznámí s člověkem, který nabourá její názorovou bublinu a nasměruje ji k tomu, aby se namísto odsuzování snažila manžela pochopit.

Největší problém měla Marta s tím, že se manžel nepřiznal ještě před svatbou. Když náhle zjistí, že příčinou byla i ona sama, postupně změní její pohled na Petra. Nakonec ji Petrova sestra Jana, která Petrovi pomáhala od dětství se smířit s tím, že je jiný, prozradila celý jeho příběh. Marta si nakonec uvědomí, že to, že je „jiný“ neznamená, že je špatný. Uvědomí si, že to byl po celou dobu manželství skvělý manžel a výborný otec jejich dcer.

Na konci předchozího dílu dochází k určitému smíření, a nakonec v poslední kapitole zjistíme, že Kamila (dříve manžel Petr), je již po tranzici a akceptuje ho manželka i dcery.

Ale co se dělo v období mezi smířením a Petrovou tranzicí?

O tom je tato část příběhu.

Ještě pro osvěžení:

Marta a Petr	– manželé, protagonisté příběhu
Eva a Tereza	– dcery Marty a Petra
Jana	– Petrova sestra, empatická psycholožka
Karel	– manžel Jany, podnikatel
ještě jedna Eva	– spolupracovnice a kamarádka Marty, rozvedená
Martin	– barman v hotelu, který změní názory Marty
Kamila	– jméno Petra po tranzici

Rok 2009

Ten víkend, kdy se to všechno podělalo, začal fakt docela dobře. Počasí jako namalované, rodiče na chalupě a Evička s Terezkou se chystaly na výlet s babičkou od Marty do ZOO.

Tedy, tak úplně se to nepodělalo, ale ty první náznaky se objevily. Asi jako dráteníkem vyspravený hrnec. Nikdy už to není jako předtím.

Ráno přijela babička, mamka s tatškou sbalili pár svršků a vyrazili. Holky se pomalu vyštrachaly z pelechů, Terka pomohla babičce se snídání a po ní se začaly chystat na výlet. Jenže čáru přes rozpočet udělalo počasí, které se vzepřelo poněkud optimistickým předpovědím. Na konci snídání už bylo zamračeno, a když byly připraveny k odchodu, spustil se nejprve mírný, ale stále více sílící déšť. Čekaly asi půl hodiny, než bylo čím dál jasnější, že původní plán bude zřejmě na nic.

Ale omlouvám se, tady jsme hodně předběhli. Vraťme se ještě kousek v čase a začněme popořádku.

Rok 2006

Po víkendu na farmě, kdy Marta s Petrem udělali za vším tlustou červenou čáru, to pár měsíců vypadalo, že se vše jakž takž vrátilo do starých kolejí. Jakž takž. Jakž takž. Taková zvláštní, dvojsmyslná kombinace slov. Ano, ale ne úplně. Docela jo. Skoro stejně. Je to světle modré, ne modrozelené, nebo modré a trošku do zelena?

Eva vtrhla k Martě do kanceláře jako vítr. „Hele, krásko moje, co se s tebou děje. Vidím to na tobě už asi měsíc, že jsi čím dál víc v ... víš kde. Jestli to souvisí s Petrem, tak řekni. Ještě pár grifů v sobě mám a ukážu mu zač je toho loket.“ Naznačila úder loktem a spodní hák pravačkou.

Marta se zasmála. „Kdyby se takhle jednoduše daly věci řešit, bylo by to prima.“

„Všechny ne, ale někdy to funguje. Mám dojem, že mému bejválkovi asi trochu otrnulo a má nějaký nutkání se zase sblížit nebo jak bych tomu řekla. Že prej bysme mohli zajít na večeři a domluvit se jak s dětma, aby prý nevyrůstaly bez táty a podobný dojemný řečičky. Asi ho ta jeho vykopla a myslí si, že já jsem padla na hlavu.“

„Aspoň vidíš, že o tebe stojí.“

„Co já vím, co za tím je. Já spíš myslím, že se mu nechce platit na děti, a tak hledá cestičky, jak z toho vybruslit.“

„Bože ty jsi ale pesimistka. Co když to myslí dobře. Nesmíš ve všem hledat háčky a podrazy.“

„Já je nehledám, jen se mi nějak nezdá ten jeho náhlej obrat. Hele, ale ty to zamlouváš,“ vrátila se Eva k původnímu tématu, „jak je to s tím Petrem?“

„Petr má mě i děti rád až moc. To jen já mám takový splín, který mě občas zalehne jak stokilová činka.“

„Fajn, tak to mám prima lék. Za dva týdny má být koncem víkendu firemní outdoor. A víš kde?“

Marta zvedla tázavě obočí. „Povídej, jak to, že nic nevím?“

„Bodejď bys to věděla. Seš tu furt zalehnutá v kanceláři tou tvou stokilovou činkou. Tak se nediv,“ zasmála se Eva. „Mám pocit, že jsem tvé jediné a poslední spojení se světem.“

„Jo, dyk víš, že tě mám taky ráda,“ uculila se Marta, „tak už povídej, co to bude, a kde?“

„Pamatuješ, jak jsme byly na tom školení? Tak hned kousek vedle hotelu je resort s velkým sportovním areálem. Bude to na dva dny, v pátek dopoledne ubytování a volno do oběda, odpoledne se bude vedení poplácávat po ramenou a chlubit se jaký mají zásluhy na našich výsledcích, večer slavnostní večeře s hudbou a tanečky v hotelu. V sobotu dopoledne sportovní soutěže, minigolf, lukostřelba a mimochodem taky tvůj oblíbený volejbal. Po poledni oběd a návrat domů.“

„To vypadá zajímavě,“ řekla Marta a v duchu si pomyslela: *„Zase ten Martin“*.

Měla dnes ‚dlouhou‘ a na odpoledne byly ohlášeni tři zákazníci, takže přišla domů docela unavená a byla ráda, že večeri připravil Petr.

Po večeri Terežka chvíli koukala na televizi a Evička si šla číst na pokoj. Marta dávala nádobí do myčky, Petr ji chvíli pomáhal a potom uvařil dvě kávy. Když Marta skončila, vyndal z lednice malý balíček a přisunul ho Martě ke kávě.

„Co to je? To je něco pro mě?“ zeptala se zvědavě.

„Hm, podívej se,“ kývnul na ni. „To je pro tebe na oslavu,“ dodal.

Rozbalila balíček se dvěma dortíky a udiveně zvedla obočí a naklonila hlavu. V duchu projížděla všechna data svátků a narozenin a nic. Pak přešla na ‚významné‘ události v jejich společném životě a došlo jí to. Zvedla se a přešla k němu, sedla si mu na klín a políbila ho.

„Jen si nejsem úplně jistá.“

Ted’ se pro změnu podivil Petr. Nechala ho chvíli přemýšlet.

„No máme dnes dvě výročí. Jedno větší a jedno o trošku menší.“

Došlo to pro změnu i jemu. „Tak výročí ‚rok od červené čáry‘ je jasné, ale že budeme oslavovat o měsíc pozdější módní přehlídku, to mě nenapadlo. Ale jsem samozřejmě rád,“ dodal ještě rychle.

Přišla Tereška z obývacího pokoje. „Jé, vy si tu užíváte, já chci taky!“

„Tak dojdí pro Evičku a pak se podívej do ledničky. Třeba je tam něco i pro vás,“ zasmál se Petr.

„Já jsem zvědavá, já se nejdřív podívám,“ zavrtěla se Tereška. Vyndala balíček, rozbalila ho a zavýskla. Místo aby běžela za Evou, postavila se do chodby pod schody a zakřičela na ni.

Petr s Martou si zacpali uši. „Tak nevím, jestli si zasloužíš dort, když jsi líná doběhnout do patra a místo toho tu řveš jak na lesy,“ ozval se Petr.

„Nejsem líná, víš, že jsem vás naposledy ráno všechny předběhla.“

„Jo mamka měla namoženou kotník, já jsem ji podpíral a Evča byla po soutěži,“ smál se Petr.

Terka se zaškaredila.

„Ale nech ji, víš že běhá výborně,“ zastala se jí Marta. „Asi bude dobrá po tobě,“ mrkla na Terešku

„Já vím, že je dobrá“ usmál se Petr, „já jen aby neměla moc nos nahoru, to pak bolí, když člověk narazí. Ale fakt jsme rádi, když s námi chodíte s Evičkou ráno běhat,“ dodal potěšeně. „Odměnu si zasloužíte.“

Evička přišla do kuchyně a překvapeně sledovala co se děje.

„Pojď se posadit a pověz nám kdy máte další soutěž, ať naplánujeme, kdy a kam máme přijet,“ vyzval ji Petr.

Chvíli si povídali, a když děvčata odešla na kutě, přesunuli se do obývacího pokoje. Marta otevřela lahvinku vína a nalila skleničky. Přisedla si k Petrovi na sedačku do druhého kouta a přehodila si nohy přes Petrova stehna. Asi minutu jen mlčky upíjeli víno, zatímco Petr volnou rukou Martě jemně masíroval chodidla a pozorně ji sledoval.

Po chvíli naklonila hlavu a pozvedla obočí v nevyřčené otázce.

„Přemýšlím, co se děje Marti. Mám poslední dobou pocit, že jsi napnutá jak tětíva. Stalo se něco?“

Pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. „Asi nic extra, jen mi to ‚rovnání‘ v hlavě trvá dýl, než jsem si myslela.“ Odmlčela se na okamžik a Petr ji dál jen tiše pozoroval. „Víš, to, jak jsi se předvedl v šatech, ta ‚módní přehlídka‘, jak jsi to nazval, byl pro mě takový zlomový okamžik. Do té doby jsem to všechno měla jen jako takovou událost kdesi na pozadí, jako kdybych to nebrala nijak vážně. Takový mlhavý sen.“ Zase chvíli přemýšlela. „Ten okamžik, kdy jsem tě poprvé uviděla oblečeného a nalíčeného jako ženu, mě najednou uvrhnul do úplně jiné skutečnosti, jiného světa. Jako když běžíš po lesní cestě a najednou vyběhneš na louku. Nebo možná obráceně. Nevím, jak to přesně popsat. Došlo mi v tu chvíli, že to není jen taková nějaká hra nálad, ale tvrdá realita.“

Dolil oběma sklenice a hladil ji po noze.

„Kupodivu největší šok byl takový zvláštní. Já čekala, že se objeví nějaká trochu směšná figurka jako z těch ‚pride‘ průvodů nebo představení ‚drag queen‘. Asi proto se mi to celé s tou tvou touhou zdálo vzdálené a neskutečné. Ale když jsem tě uviděla, tys vypadal jako opravdu hezká ženská. To, jak ses pohyboval v botách na vysokém podpatku... Kdybych tě potkala na ulici, asi bych tě nejen nepoznala, ale viděla bych v tobě úplně normální, a navíc docela hezkou ženu.“

Chvilku upíjela a přemýšlela. Petr ji napjatě pozoroval. Bylo to poprvé, kdy se takto otevřeně o sobě rozpovídala, o tom, co cítí.

„Nemyslím, že bych byla úplně schopná se vžít do tvých pocitů a představ, ale myslím, že jsem je tehdy začala trochu víc chápat. Celý život, den za dnem žít ve stresu, obavy a děsy z okolí, které tě musely pronásledovat snad i ve snu.“ Upila trochu vína, pokrčila nohy a opřela se chodidly o Petrovy nohy. „Jenže potom mi postupně docházelo několik věcí, které teď nade mnou visí jako Damoklův meč.“ Rovnala si trochu myšlenky. „Jak to přijmou kořata. I když je na to nějak připravíme, dokážou to skousnout? A když ano, téměř určitě se to nakonec dozví lidé v okolí a známí. Někdo to přijme a někdo před námi raději přejde na druhý chodník. Nejhorší to bude ve škole. Nedělám si iluze o tom, že by se nenašla parta pubertáků, která na holky vystartuje a začne se jim pošklebovat, že mají tátu úchyla. Kdo by něco takového v jejich věku snesl. A poslední kamínek ve skládačce, moje mamka. Je věřící, i když to nedává nijak extra najevo, ale nepochybuju, že i když se jí to pokusím nějak vysvětlit, přes tohle se asi těžko přenesu.“ Chvilku opět mlčela a jen upíjela víno. Petr byl totálně v křeči. To, co mu Marta říkala, si promítal skoro každý den, a každý den se snažil najít nějaké východisko. Před těmi nejradikálnějšími ho držely jen děti a Marta. Nyní už věděl, že v okamžiku, kdy vypustil svým odhalením džina z láhve, nedokáže rodinu a manželství nijak ochránit před stresy, traumaty a bolestí. Ať

zvolí jakékoliv řešení, sobě či okolí to vždy nějak ublíží, i když to bude myslet sebelépe.

„Potom jsem si nějak víc připustila,“ pokračovala Marta, “co bude snad dříve nebo později následovat, až nastane ten zlomový den, kdy se rozhodneš. Pomalu se snažím si představit, jaké to bude, až začneš mizet z mého,“ zadržela se. „Vlastně z našeho života, mého, Terky a Evy.“

Vyděsila ho. „Ale já...“ chtěl ji oponovat, ale mávla rukou.

„Nech mě to Petře dopovědět, než se rozbřečím.“ Nalila si znovu plnou sklenici a skoro polovinu upila. „Já,“ měla na krajíčku, ale zatnula zuby, a nakonec udržela slzy na uzdě, „já tím nechci říct, že nás opustíš a utečeš. Ale místo tebe tady bude postupně někdo jiný. Vím, že uvnitř možná budeš pořád ty, ale přesto to nebudeš ty. Nedovedu si představit, že tam uvnitř budeš pořád úplně stejným člověkem, kterého miluji, kterého milují holky, a který, jak vím a věřím miluje nás. Zbyde něco z téhle rodiny nebo to všechno zmizí. Já nevím. Kam se podějí takové chvíle jako dnes, naše ranní běhání, naše víkendy na chalupě, naše společné akce?“

Dopila sklenici a přemýšlela, zda si znovu nalít, ale uvědomovala si, že už začíná cítit alkohol. Podívala se na Petra a zjistila, že má „mokrý oči“.

„Nejhorší Peťko je, že jsem o tomhle vůbec nechtěla mluvit.“

„Myslím, že jednou jsme o tom museli začít povídat. Možná je lepší raději dřív než později,“ řekl zastřeným hlasem.

„Takhle to nemyslím. Já tím chtěla říct, že těmahle řečma vlastně vším tobě na krk děsný závaží. Jako že ti to vyčítám. Že tě od toho odrazuju. Vypadá to jako vydírání, ale tohle jsem fakt nechtěla, promiň mi to.“

Přisedl si k ní, přitáhl si ji a políbil ji. „Neomlouvej se. Já si tyhle věci přehrávám už dávno stokrát denně, stokrát denně se bojím budoucnosti, vyčítám si, že jsem takový, jaký jsem.“

Chvíli se znovu líbali. Nakonec sebrala odvahu a odstrčila ho: „Pojď do postýlky, ať si tě ještě užiju dokud „jsi takový, jaký jsi“,“ parafrázovala ho.

Týden po tom, co ji Eva pověděla o plánovaném outdooru, přišly Martě do firemní pošty detailní informace o jeho konání a programu. Uvědomila si, že to

musí probrat s Petrem. Navíc ji napadla možnost, jak Petrovi věnovat volné dny, na kterých se domluvili. Ukázala mu vytištěnou pozvánku.

„Měla bych jet na dva dny. Vymyslela jsem to tak, že pojedu s Evou. Holky bych na pátek ve škole omluvila. S Evou bychom koťata hodily k mámě. Auto bych ti nechala doma, v sobotu večer by mě Eva vzala k mámě a v neděli v poledne bys pro nás přijel.“

„Zní to trochu komplikovaně.“

„Budeš mít dva a půl dne pro sebe, jak jsme se domluvili,“ dívala se mu tázavě do očí.

„To přeci kvůli mně nemusíš dělat,“ vrtěl hlavou.

„Já vím, že nemusím, ale já chci. Mám alespoň pocit, že ti neházím klacky pod nohy,“ mávla rukou, „to je blbost. Spíš, že ti přinejmenším trochu pomáhám, takhle to zní líp.“

„Je to až pozítří, ještě to promyslíme.“

Pokrčila rameny. Přistoupila k němu, obejmuli se a položila mu hlavu na rameno. Otíral se chvíli tváří o její husté černé vlasy a vdechoval směsici vůní vyzařujících z ní.

„Kde se to bude konat?“

Trochu se od něho odtáhla a řekla mu jméno resortu. Potom chvíli zaváhala, zda mu má povědět i o hotelu. Uvědomovala si, že když by mu to neřekla a dozvěděl by se to později, mohlo by to v něm evokovat nedůvěru. „Je to vedle hotelu, kde jsme měli školení a měli bychom tam mít slavnostní večeři a večírek.“

Petr nebyl zrovna žárlivec, ale věděla i to, že mu není lhostejná. Cítila, jak trošku ztuhnul. Petr ji nikdy nedal kvůli Martinovi najevo žádnou výčitku. Ostatně vždy to považoval za svůj problém, když dal Martě při svém odhalení volnou ruku. Vícekrát od ‚červené čáry‘ o tom nemluvili. Ale teď cítila, že se ta rána určitě ještě úplně nezahojila. Neříkal nic, jen se na ni zkoumavě díval. Došlo jí, že by měla něco dodat.

„Petře, přísahám na naše koťata, že ta věc s Martinem je už dávno pryč. Nejedu tam abych ho viděla. Vlastně ani nevím, zda tam ještě pracuje.“

Zavrtěl hlavou. Nepochyboval o Martě a ta přísaha na Evu a Terezu to bylo něco navíc. Věděl, že je to pro ni to nejcennější. „Nemám důvod ti nevěřit. Nelam si s tím hlavu.“

Program pro účast na outdooru nakonec zůstal tak, jak to Marta navrhla. Eva s tím neměla problém, i když ji trochu překvapilo, že Marta nechává Petra doma samotného a odváží Evu a Terezu k babičce, když se o ně mohl Petr postarat. Marta ji ale odbyla nějakou mlhavou výmluvou, že babička má vzít holky na rodinnou akci s jinými příbuznými, a tak se v tom víc nešťourala, i když ji to zůstalo uložené kdesi v hlubinách neuronů.

Petr se s rodinou ráno loučil s trochu „psíma očima“. Holky ale byly rády, že nemusí do školy a Marta mu znovu zopakovala, co slíbila, že „sliby se mají plnit nejen o Vánocích“. Usmál se, ale i s perspektivou, že bude moci dva dny „dobíjet své jiné baterky“ mu nebylo nijak extra dobře.

Propouštěl je s trochu nostalgickou náladou a shodou okolností si ji nevylepšil ani v práci. Po příchodu zjistil, že v kanceláři panuje slavnostní nálada. Na všech stolech ležely papírové misky se čtyřmi malými svatebními koláčky, ale nikdo nevěděl, kdo je autorem a o co se jedná. Úderem desáté se ozval jeden z kolegů a pozval všechny na chvíli do zasedačky. Objevily se chlebičky a víno, a k překvapení všech oznámil kolega vstup do registrovaného partnerství. Petr, stejně jako většina spolupracovníků o kolegově sexuální orientaci neměl ani tušení, nicméně oznámení partnerství a defacto i outcomingu se setkal u většiny s docela příznivým ohlasem. Narušila jej jen dvojice stojící kousek za Petrem.

„Ty vole, já se z toho poseru. Sem to tušil už dávno, že je to bukvice.“

„Jo vždycky se mi zdálo, že se chová jako teplouš. Ten u mě fakt skončil. Neopřel bych si o něj ani kolo.“

„Jo, já zase pro změnu netušil, že vy dva jste takový kretění,“ otočil se k nim Petr.

„Aby ses neposral. Kdo ví, jestli k nim taky nepatříš,“ rozesmáli se.

Náladu měl Petr pro ten den definitivně zkaženou.

Eva s Martou vysadily holky u babičky a pokračovaly do resortu. Přijely kolem desáté a byly jedny z prvních. Počasí se vydařilo, ani vedro, ani zima. Na recepci resortu dostaly ‚welcome drink‘, rozvrh jídla a klíče od pokoje. Ubytovaly se opět spolu. Uložily si věci a domlouvaly se, zda si jít prohlédnout areál nebo si dát kávu či skleničku vína. Nakonec zvítězil ‚kompromis‘ – začaly s kávou, pak se šly projít po resortu, a nakonec přišlo na řadu víno.

„Jak to vidíš,“ zeptala se Marta, když se usadily na terase u vína. „Mají tu být i ze ředitelství. Co Krásný, přijede taky, nebo si to, tedy vlastně tě, nechá ujít?“

Eva se zaculila a zavrtěla rameny.

„Takže přijede, jestli tomu rozumím?“

„Poslal e-mail, ale nevím, jestli tu bude celou dobu.“

„Tak to budete mít fofr,“ zvedla Marta obočí.

„Nevím, uvidím, jak se to vyvine. Tedy ne, že by mi to bylo proti mysli.“

„OK, chápu, když, tak řekni, uvolním vám pokoj,“ zasmála se Marta. „Nerada bych vás přistihla in flagranti.“

Chvíli popíjeli a Marta přemýšlela, zda se uvidí s Martinem, nebo zda se mu má raději vyhnout. Nepředpokládala, že by tu už nebyl zaměstnaný, jak řekla Petrovi. Vždyť to byl dědic hotelu a viděla, jak ho práce za barem baví. Od jejich posledního setkání uběhl už rok. Pokud si na něho občas vzpomněla, tělem ji vždy proběhlo takové mírné zachvění. Petrovi ale dala slib a nemínila ho porušit. Nicméně prohodit pár slov by snad porušením slibu nebylo.

Před polednem se začali sjíždět spolupracovníci i hosté a najednou zde bylo docela rušno. S několika kolegy z banky si sesedli u většího stolu na terase s výhledem na celý areál a na okolní přírodu. Pak se dostavilo vedení banky i ředitelství, předstoupila sekretářka ředitele s krátkou informací o programu a představila vedení a hosty z ředitelství. Eva s potěšením zaregistrovala, že nechybí Krásný. Následoval oběd a po něm spousta nudy a nudy při oficialitách a referátech šéfů. Nakonec po třetí hodině, když se konečně celé vedení poplácalo po ramenou (za to, že jejich zaměstnanci dobře pracují, přesně tak, jak již dříve předeslala Eva), dostali všichni volno do večere v sousedním hotelu.

Marta se šla převléknout do sportovního na pokoj. Cestou zahlédla Evu s Krásným. Když odcházela z pokoje, Eva ji přepadla. Nemusela nic říkat, její prosebný a omluvný pohled říkal vše.

Marta se zasmála: „Jasně, neboj, do šesti hraju volejbal. Ale když je to takhle, musím si ještě vzít plavky a ručník.“

„Díky,“ stoupla si Eva na špičky, dala ji s rozesmátýma očima nečekaně letmou pusou na tvář.

„Uf, až taková radost?“

„Vždyť víš, jak to se mnou je.“

„Jo, jo, pamatuju si cos říkala.“ Napadlo ji, že by si mohla udělat ještě pár fotek pro Petra a vzala si mobil.

Sešla se s několika dalšími kolegy u sportovního areálu. Nastal problém. Hřišť bylo mnoho a kolik lidí, tolik názorů, co si zahrát. Překvapivě se vedoucí a rozhodovací funkce ujal účetní Vlasta. V bance vypadal tak trochu jak nerozhodné uňuchadlo, ale teď se najednou proměnil v organizátora a za chvíli bylo několik skupin: tenisté, minifotbalisté, basketbalisté, volejbalisté....

Marta mohla asi kromě tenisu, který ještě nikdy nehrála, být v jakékoliv skupině, ale jejím sportem byl volejbal. Bylo jich deset, a když se rozdělili a začali hrát, viděla Marta okamžitě, kdo už si někdy na volejbalový míč sáhnul. Tak je to u každého sportu. Kdo nějaký sport dělal, a nemuselo to být zrovna profesionálně, vidí hned úroveň hry ostatních spoluhráčů. Nicméně na rekreačních akcích se obvykle na superkvalitu moc nekouká, a tak i když Marta viděla, že to žádný ohňostroj nebude, po delší době si zase užila ‚svůj‘ sport. Za hodinku toho měli všichni dost, a tak na chvíli skočila do bazénu. Potom ji ještě zlákali na půl hodinky na fotbálek, a pak už uviděla Evu s Krásným odcházet do místního baru.

Udělala si pár fotek, došla se na pokoj osprchovat a převléknout a přišla za nimi. Chystali se už odejít na večeri. Dali si společně ještě jednu skleničku vína a vyrazili do necelý půl kilometr vzdáleného hotelu. Marta stále nevěděla, jak se k aktuální situaci postavit. Má se k Martinovi hlásit, tvářit se potěšeně nebo spíše odmítavě? Bude se vůbec on ještě tvářit potěšeně? Nebo bude mít u sebe jiný zájmový objekt? Vždyť se každý den setkává se spoustou lidí a na mě si třeba sotva vzpomene.

Eva si všimla, že je Marta opět nějak neobvykle zamlklá. „Neříkej mi, že se ti už stýská po dětech a po Petrovi. Vypadáš zase jako kdyby ti uplavaly hračky. Co se děje, já myslela, že se sem jedeš bavit a ty zase vypadáš jako by si měla na sobě tu tvoji stokilovou činku.“

„Ale ne, jen jsem se zase zamyslela,“ probrala se Marta

„Tady je zakázáno myslet, tady je povinností se bavit,“ rozkázal Krásný a Eva se smíchem přitakala: „a když to říká ředitelství, tak se musí poslouchat. Pojd', budem se dneska bavit, jo?“ chytila ji pod paží.

„Hm, tak jo. Od teď už budu veselá,“ usmála se trochu strojeně.

Ředitelství a vedení se zřejmě chtělo předvést a pláclo se přes kapsu. V hotelové hale bylo všechno připravené na menší oslavu. Švédské stoly, kapela, řečnický pultík, personál v pozoru. Usadili se k jednomu ze vzdálenějších stolků. Bar byl obsazen a v něm zahlédla i Martina v plné permanenci. Usadila se tak, aby na něho viděla, ale aby nebyla přímo proti němu. Přišla generalita, Krásný se odešel připojit. Když byli všichni přítomni, následoval krátký projev generálního, děkování za výborně odvedenou práci, přípitek a oficiální zahájení večera. Nechápala proč, ale cítila se jako puberťačka před prvním rande. Nalila si další skleničku a utěšovala se, že ji alkohol trochu utlumí nervozitu. Kapela spustila náladovou hudbu, většina lidí se rozběhla ke stolům plným jídel, zákusků a pití.

„Pojd', něco si dáme,“ vyzvala ji Eva.

Vydaly se pro jídlo. Všimla si, že jakmile se zvedla, Martin ji zaregistroval. Dělal jako že ho nevidí. Doklopýtala ke stolům s jídlem. Eva si nabrala plný talíř, Marta si vzala dvě bruschetty a jeden malý zákusek.

„To nemyslíš vážně. Přeci nedržíš dietu, tady máš možnost se zadarmo nacpat a ty budeš zobat jako vrabec,“ podívala se Eva.

„Vždyť víš, že takhle pozdě večer už moc nejím.“

„Jak to mám vědět, na večeri jsem u vás nebyla a minule na školení ses zase tak moc nežinýrovala.“

„To je fakt. Na to, jak se známe dlouho, a jak se známe, mi teď došlo, že je divný, žes u nás ještě nebyla. Budeme to muset napravit. Třeba nějaké odpoledne i s dětmi, co říkáš?“

„Proč ne. Možná že i s bejválkem,“ řekla trochu zamyšleně. „Pořád se mi vnucuje, ale stále nevím, co za tím je.“

Vrátily se ke stolu, kde zatím přistál znovu Krásný, rovněž s plným talířem. Když si sedala, podívala se opatrně na bar. Uviděla, že se i Martin podíval jejím směrem a navázal oční kontakt. Těžko už se mohla tvářit, že ho nevidí. Usmál se, malinko naznačil rukou pozdrav. Odpověděla pokývnutím hlavy.

Nebyla by to Eva, aby to nezaregistrovala. Vykulila překvapeně oči: „Vy se znáte?“

„No jasně, vždyť ho znáš taky, přece si ho pamatuješ ze školení.“

„To jo, ale netušila jsem, že jste takoví kamarádi,“ usmívala se potměšile. „Že by mi něco unikalo?“

„Jo, přesně takhle vznikají konspirační teorie a spiklenecké fámy.“

„Ale no tak, nepodceňuj můj šestý smysl,“ rozesmála se Eva naplno.

Marta snědla jednu bruschettu a kousek dortu. Zapila to další sklenicí vína, a doufala, že to přeci jen pomůže zahnat tu pubertální nervozitu. Když se na Martina znovu podívala, viděla, jak zahnal jednoho z hostů, který si chtěl sednout na barovou stoličku a zaregistrovala, jak na ni kývnul bradou směrem ke stoličce. „*Tak jo,*“ pomyslela si, „*nemá cenu chodit okolo horké kaše. Pár slov snad neuškodí.*“

„Neutečte mi, jdu nám objednat nějaký drink, za chvíli jsem zpátky,“ zvedla se a vyrazila k baru. Posadila se na volnou stoličku. Martin přišel k ní. Byla znovu napjatá jako struna. Rok se neviděli a nevěděla, co má očekávat. Nebyla ve flirtování zběhlá.

„Ahoj,“ řekla neutrálně.

Opřel se o pultík a chvíli se na ni mlčky usmíval. „To je všechno, co mi po takové dlouhé době řekneš?“ Naklonil se k ní, přitáhl si ji a políbil ji na obě tváře. „Moc rád tě zase vidím. Stýskalo se mi po tobě.“

„Martine, prosím tě neztěžuj mi to.“

„Neboj se, nejsem typ, který ničí rodiny. Jenom mám některé lidi rád víc a některé méně. Vždyť už mě znáš a víš, kam patříš ty.“

„Dík, taky na tebe ráda vzpomínám.“ Odmlčela se na chvíli. Nervozita z ní trochu spadla. „Nebýt tebe...“ Nechala větu vyšumět do prázdna, ale věděla, že ji chápe moc dobře.

Obsloužil několik lidí a vrátil se k ní. „Jak se daří Evičce a Terezce? Byly moc milé, takové strašně bezprostřední.“

„Jo, taky si na tebe párkrát vzpomněly. Zapůsobil jsi na ně, že jsi se k nim choval ne jako k dětem, ale jako k dospělým dámám. To na ně zanechalo dojem.“

Usmál se. „A jinak?“ nahodil tázavý tón.

Pochopila, že se ptá na Petra a na rodinu. „Ty tvoje rady fungovaly dokonale,“ pokývala hlavou. „Jak už jsem řekla: „nebýt tebe, nevím, kde bychom dneska byli.“

Po chvíli se zasmála. Povytláhl tázavě obočí. „Jen jsem si vzpomněla, jestli už sis nechal vyrobit tu cedulku *Barman Martin, vedlejší povoláním psycholog*“?

„Zatím se mi žádné další krásné a chytré zákaznice jako jsi ty nehrnou,“ zatvářil se naoko smutně.

„Stále galantní?“

Několikrát musel opět odběhnout k zákazníkům. „Můžeme si chvíli popovídat později, teď toho máš plno. Já jsem přišla pro nějaký dobrý drink pro kolegyni a jejího amanta. Doporučíš mi něco? Třeba ten *Sex na pláži*“? Ten jim bude určitě chutnat,“ vzpomněla si na školení.

Připravil tři nápoje. „Tak později? Už se těším.“

Vrátila se ke stolu a rozdala koktejly. Eva se potutelně usmívala. „Tak konspirační teorie, jo? Viděla jsem moc dobře. Kamarádi, hm.“

Marta to nekomentovala, jen pokrčila rameny. Hudba začala trochu hlasitěji a moderněji, na parketu před kapelou se začaly rojit páry i skupinky tanečníků a „tanečníků“. Eva vytáhla Martu i Krásu na křepčení ve třech. Parket se pomalu zaplňoval. Jak začínalo být husto, připojila se k nim do kolečka po chvíli skupinka třech mladíků. Po čtvrthodince hudby si dala kapela chvíli přestávku. Eva i Marta si sedly a ovívaly se. Krásný se nabídl, že přinese nějaké další pití. Zábava se pomalu rozjížděla.

„Co to bylo zač, ti mladíci? To byli od vás ze ředitelství?“ zeptala se Eva, když se Krásný vrátil.

„Určitě ne, neznám, asi nějakí místní.“

„Jak to dopadlo s vaším tajným posláním?“ zeptala se Marta Krásného.

Pokrčil čelo. „Teď asi nerozumím, co máte na mysli,“ zatvářil se udiveně.

„Tomášů netvař se tak nechápavě. Ty už si nepamatuješ, jak jsi nás tady na školení lámal, jestli nechceme jít pracovat k vám na ředitelství? Jak jsi nám vykládal, že tě generální vyslal se zvláštním posláním? Byl jsi tajemnej jak James Bond.“

Plácnul se do čela. „Jo tohle. Tak ta tehdejší mise byla neúspěšná. Sehnali jsme potom nějaké lidi až na inzerát.“ A dodal: „byla to škoda, protože vy dvě jste byly, tedy vlastně pořád jste, špičkový. Generální by mi za vás líbal ruce.“

„Tak lichotky, to by ti šlo.“

Hudba začala opět hrát. Tentokrát vyskočila Marta, že by měli zase jít na parket.

„Fajn,“ šeptla ji Eva, „začínáš mít už lepší náladu.“

Vzpomněla si na Petra. Sedí doma nebo se šel projít? Myslí na ni a na koťata nebo žije ve svém vysněném světě?

Petr přišel z práce domů a měl před sebou prakticky dva dny pro sebe. Čekala ho obvyklá oblíbená procedura. Líčení, lakování nehtů, výběr oblečení. Přemýšlel, zda vyrazí do města nebo zůstane doma. Co asi dělá Marta. Občas ucítil takové malinké píchnutí žárlivosti, ale neměl důvod jí nevěřit. Vzpomněl si znovu na ty dva pitomce v práci. Nechtěl s nimi jít do konfliktu, a tak se jim po zbytek dne vyhýbal. Přes své roky poznatků a praktikování netušil, jak s takovými lidmi jednat, jak nabourat jejich myšlení. Pozoroval reakce ostatních v práci. Nebylo těžké rozeznat postoje jednotlivých lidí. Za ty roky dokázal většinou z různých náznaků a reakcí odečítat jejich pocity. I ti odmítaví, kromě zmíněné dvojice, byli většinou natolik tolerantní, že nedali svůj postoj bezprostředně najevo.

Sám často uvažoval, co nastane, až jednoho dne oznámí svou tranzici nebo rovnou přijde převlečený jako žena. I přes roky ‚zkušeností‘ ho ten okamžik stále děsil. Ty obavy, které strašily Martu, o nichž se naposledy zmínila, ho trápily už dávno. Od jeho rozhodnutí zatajit svou orientaci kvůli narození dítěte, se vědomí všech souvislostí, které by provázelo jeho odhalení, zhoršovalo. Občas byl docela zoufalý, i když se snažil to před Martou nedávat najevo. Děti, příbuzní, známí a kamarádi, sousedé, práce. Jak to všichni asi přijmou. Dnešní příhoda mu jasně naznačila.

Další taneční pasáž skončila. Mladíci, kteří se opět přidali, je dvomě doprovodili ke stolu. Přestávka byla tentokrát delší. Došli si ještě pro drobnosti ke švédským stolům, dali si kávu a přinesli pití. Marta cestou okolo baru lehce zamávala na Martina. Všichni tři se dostávali do povznesené nálady. Chvilí předtím, než měla začít další várka tanečních hitů přišel pro Krásného kolega, že mají na chvíli nějakou menší poradou vedení.

Když hudba znovu začala hrát, myslely si, že si odpočinou, ale objevili se opět mladí tanečníci a požádali je o tanec. Marta už moc chuti neměla. Eva na ni udělala prosebný pohled a popravdě ani mladíci nebyli úplně nesympatičtí. Nechtěla v tom nechat Evu samotnou, takže se nakonec nechala přesvědčit. Parket byl plný, světla ztlumená a po několika disko hitech přešla kapela na ploužáky. Marta i Eva se po sobě podívaly. Ani jedné se do tance ‚tělo na tělo‘ s neznámými tanečnicemi nechtělo. Omluvily se, že už končí a vrátily se zpět ke stolu.

Teplo v hale díky množství lidí už bylo dost vysoké. Hodily do sebe zbytek pití a pozorovaly víření na place.

„Kam se ztratil Tomáš?“ začala se shánět Eva.

Marta ji se smíchem uklidnila: „neboj, ten je do tebe tak zahleděnej, že ti s jinou neuteče.“

Zavrtěla rameny. „Zahleděnej? To nevím. Pamatuješ, co jsem ti říkala s tou Bardotkou – vyspat se s ním to jo...“

„...jenom ne žádné důvěrnosti,“ doplnila ji Marta a obě se rozesmály. „Jo, jo pamatuju si to.“

„Já myslím, že on to má se mnou podobný. Taková nenáročná pohodová bokovka. Máme to tak oba stejně.“

„Tak důležitý je, že vám to oběma vyhovuje a jste spojený, spojke, spokojený,“ začal se Martě plést jazyk. *„Měla bych asi přestat pít,“* pomyslela si.

Na druhém konci sálu se ozval nějaký hluk a křik. V sále se postupně soustředovala pozornost tím směrem. Marta se chtěla postavit a podívat se také co se děje. Když se zvedala, zjistila, že má problém. Nohy se jí začaly podlamovat. Naštěstí ji zachytily čísi silné paže. Snažila se podívat kdo to je, ale vidění se jí začalo rozostřovat a nemohla se otočit. Stačila ještě zahlédnout jak Evu, která málem spadla ze židle, někdo zachytil. Pak už jen cítila, jak ji kdosi podpírá a nebyla schopná vnímat a kontrolovat, co se děje.

Když se ozval křik, Martin u baru zaregistroval, že kdosi u schodiště na druhé straně haly rozbil láhev a začala jakási opilecká hádka. Hotel měl tři členy ochranky. Střídali se na směny, ale když se konaly takovéto větší akce, byli přítomní vždy ve dvojici. Dva z nich byli Martinovi dobří známí z doby, kdy chodil na kurz bojového umění. Třetí byl vysloužilce z vojenské elitní jednotky. Jednou popíjel v hotelu na baru a vyléval si po pár skleničkách srdce servírce. Po zranění, které ho vyřadilo z nasazení, mu slíbili místo v kanceláři, což se mu nelíbilo, protože chyběl adrenalin. Martin jej zaslechl a nabídl mu práci. Místo v ochrance v hotelu zrovna moc adrenalinu oproti bojovému nasazení nenabízelo, ale pořád lepší než zahřívát židli nad papíry.

Dolil skleničku, přistrčil ji k zákazníkovi a viděl, jak se jeden člen ochranky urychleně přesunuje k místu činu. Druhý trávil čas obvykle u vchodu do hotelu, ale zřejmě zaslechl, že se něco děje a Martin zahlédl, že už se také blíží. Celý rozruch trval asi tři nebo čtyři minuty, než nastal znovu klid.

„Dáte si vodu nebo něco silnějšího? Co se to tam dělo?“ zeptal se Martin, když přišli k baru.

„Ne, jen vodu. Nějakej vůl to přehnal s pitím a porazil servírku. A pochopitelně se našel taťka hrdina, který se chtěl ukázat před partnerkou jako galantní superman. Nutil ho, aby se omluvil. Tak tam na sebe chvíli pořvávali.“

Přisunul sklenici k Tonymu. „Co si dáš ty Davide? David byl zamyšlený a mlčel.

„Děje se něco?“ zarazil se Martin, když David neodpovídal.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jiný 2***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.